

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompaña doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern s-a născut în 30 septembrie 1981, la Dublin, Irlanda. Este fiica fostului prim-ministru al Irlandei, Bertie Ahern, iar înainte de a deveni scriitoare a obținut licența în jurnalism și comunicare media la Colegiul Griffith din Dublin. Și-a început cariera literară în anul 2002, odată cu apariția romanului *P.S. Te iubesc*, care a devenit rapid un bestseller, atât în Irlanda, cât și în restul lumii. În prezent este căsătorită și mamă a unei fetițe de trei

ani, dedicându-și o mare parte din timp scrisului și donând periodic în scopuri caritabile sume obținute din drepturile de autor. Printre titlurile de mare succes se numără *Prietenul nevăzut* (*If you could see me now*, 2005; ALLFA, 2005), *Suflete pereche* (*Where rainbow end*, 2004; ALLFA, 2006), *Cadoul* (*The gift*, 2008; ALLFA, 2009), *Cartea viitorului* (*A book of tomorrow*, 2009; ALLFA, 2010), *Mulțumesc pentru amintiri* (*Thanks for the memories*, 2008; ALLFA, 2010), *Întâlnire cu Viața* (*The time of my life*, 2011; ALLFA, 2013) și *O sută de nume* (*One hundred names*, 2012; ALLFA, 2013).

Vocea autoarei

„Eu cred în magia cărților. Cred că, în anumite momente ale vieții, suntem atrași în mod deosebit de anumite cărți când ne plimbăm fără țință pe culoarele unei librării, fără să avem vreo idee ce vrem să citim și, dintr-odată, găsim cea mai frumoasă carte, cea mai bună și mai potrivită, privindu-ne drept în față. Cărțile au puterea de a-și găsi drumul în viața noastră.”

Cecelia Ahern

Traducere din limba engleză de
Marilena Iovu

EDITURA ALLFA

P.S. I LOVE YOU

Cecelia Ahern

Copyright © Cecelia Ahern, 2004

P.S. TE IUBESC

Cecelia Ahern

Copyright © 2011, 2013, 2014, 2015 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AHERN, CECELIA

P.S. Te iubesc / Cecelia Ahern; trad.: Marilena Iovu –

Ed. a 5-a. – București: ALLFA, 2011

ISBN 978-973-724-370-6

I. Iovu, Marilena (trad.)

821.111(417)-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2011, 2013, 2014, 2015 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;

021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

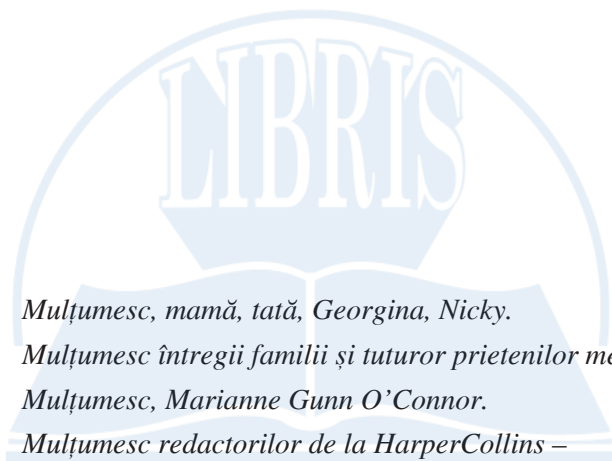
www.all.ro

Redactare: Mădălina Vasile

Tehnoredactare: Niculina Ionescu

Corectură: Elena Georgescu

Design copertă: Alexandru Novac

Mulțumesc, mamă, tată, Georgina, Nicky.

Mulțumesc întregii familii și tuturor prietenilor mei.

Mulțumesc, Marianne Gunn O'Connor.

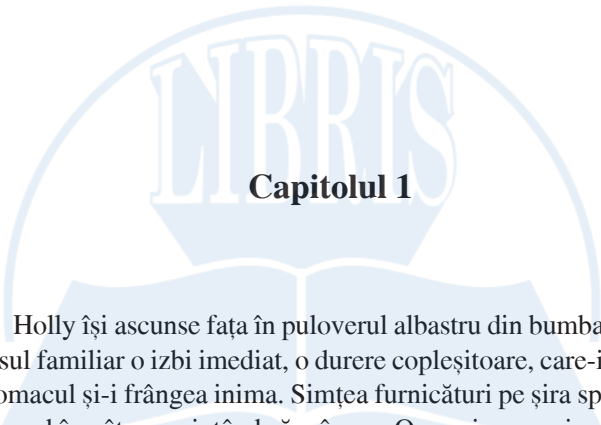
Mulțumesc redactorilor de la HarperCollins –

Jane Drew și Maxine Hitchcock.

Mulțumesc, Moira Reilly.

Pentru David

Capitolul 1

Holly își ascunse fața în puloverul albastru din bumbac și mirosul familiar o izbi imediat, o durere copleșitoare, care-i înnodea stomacul și-i frângea inima. Simțea furnicături pe șira spinării și un nod în gât amenințând să o înece. O cuprinse panica. În afară de bâzâitul slab al frigiderului și murmurul produs de țevile boilerului, casa rămânea tăcută. Era singură. Simți cum emoția o copleșește și alergă la baie, unde se prăbuși în genunchi în fața closetului.

Gerry murise și nu avea să se mai întoarcă vreodată. Asta era realitatea. Nu-și va mai trece niciodată degetele prin părul lui moale, nu-și vor mai șopti bancuri peste masă la petreceri, nu va mai striga niciodată după el când se va întoarce acasă de la serviciu, când voia doar să o îmbrățișeze, nu vor mai sta împreună în același pat, nu va mai fi trezită de accesele lui de strănut din fiecare dimineață, nu va mai râde cu el într-atât încât să o doară burta, nu se vor mai certa care dintre ei să stingă lumina în dormitor. Rămăsese doar un mănunchi de amintiri și imaginea chipului său care devenea tot mai vagă cu fiecare zi care trecea.

Planul lor fusese foarte simplu: să rămână împreună pentru tot restul vieții. Un plan care părea realizabil oricărei persoane din cercul lor de prieteni. Ei doi erau cei mai buni prieteni, amanți și suflete pereche menite să fie împreună – așa credeau toți. Dar, așa a fost să fie, într-o zi destinul lacom a hotărât altceva.

Sfârșitul venise prea repede. După ce s-a plâns de migrenă câteva zile, Gerry a urmat sfatul lui Holly și a mers la doctor. Asta s-a întâmplat miercuri, în pauza de prânz de la serviciu. Medicul credea că starea lui era din cauza stresului sau a oboselii și fusese de părere că, în cel mai rău caz, va trebui să poarte ochelari.

Gerry se întristase la aflarea veștii că va purta ochelari ; n-ar fi trebuit să se îngrijoreze din moment ce, așa cum se dovedise până la urmă, nu ochii erau problema. Era tumoarea care se dezvolta în creierul lui.

Holly trase apa la closet și, tremurând din cauza gresiei reci de pe jos, se ridică clătînându-se pe picioare. El avusese doar treizeci de ani. Desigur, nu era cel mai sănătos om de pe pământ, dar era suficient de sănătos încât... încât să ducă o viață normală. Când starea se înrăutățise, el glumea pe seama faptului că n-ar fi trebuit să trăiască viața cu atâta precauție. Ar fi trebuit să ia droguri, să bea mai mult, să călătorească mai mult, să sară cu parașuta... și lista lui continua. Chiar dacă el spunea râzând toate aceste lucruri, Holly îi citea regretul în ochi. Regretul pentru lucrurile pentru care nu își făcuse timp să le realizeze, locurile pe care nu le văzuse niciodată și tristețea pentru pierderea experiențelor viitoare. Regreta oare și viața petrecută alături de ea? Holly era sigură că Gerry o iubea, dar se temea că el simte că pierduse un timp prețios.

Își dorea cu disperare să îmbătrânească, în loc să considere bătrânețea o groaznică povară. Cât de nesăbuiți au putut fi înainte, pentru că niciodată nu văzuseră bătrânețea ca o realizare sau o provocare. Era mai degrabă un lucru pe care amândoi voiau atât de mult să-l evite.

Holly se plimba dintr-o cameră într-alta, poposind în unele locuri în care hohotea cu lacrimi amare. Avea ochii roșii și o dureau de atâta plâns, iar noaptea asta părea să nu se mai sfârșească. Nu găsea alinare în niciuna din camerele locuinței. Doar tăcere neprimitoare când se uita la mobilierul din jur. Se aștepta ca măcar canapeaua să-și întindă brațele spre ea, dar până și aceasta o ignora.

Gerry nu s-ar bucura să mă vadă așa, gândi ea. Respiră adânc, își șterse ochii de lacrimi și încercă să-și vină în fire. Nu, lui Gerry nu i-ar plăcea deloc.

Ochii lui Holly erau triști și umflați, căci plânsese toată noaptea. Ca de fiecare dată, în ultimele câteva săptămâni, somnul

agitată o cuprinsese de-abia spre dimineață. În fiecare zi se trezea tolănită incomod pe cine știe ce piesă de mobilier – astăzi fusese rîndul canapelei. Și de această dată o trezi telefonul, probabil de la vreun prieten îngrijorat sau un membru al familiei. Pesemne credeau că ea nu face nimic altceva decât să doarmă toată ziua. Unde erau telefoanele lor când ea rătăcea în neștire prin casă ca un zombie căutând prin camere ceva... ce anume? Ce credea că o să găsească?

— Alo, răspunse ea șovăielnic. Răgușise de la atîta plîns, dar încetase demult să mai facă pe curajoasă în fața oricui. Prietenul ei cel mai bun o părăsise, și nimeni nu înțelegea că machiajul, aerul curat sau cumpărăturile nu-i puteau umple golul din inimă.

— O, iartă-mă iubito, te-am trezit? se auzi vocea îngrijorată a mamei lui Holly, de la capătul celălalt al firului. Întotdeauna aceeași conversație. În fiecare dimineață mama ei suna să vadă dacă mai supraviețuise încă o noapte singură. Întotdeauna făcându-și griji că a trezit-o, totuși, ușurată să îi audă vocea se simțea liniștită știind că fiica ei învinsese fantomele nopții.

— Nu, moțaiam doar, nu face nimic. Întotdeauna același răspuns.

— Tatăl tău și Declan au plecat și m-am gândit la tine, puiule.

De ce vocea aceea care o alina compătimitor îi aducea întotdeauna lacrimi în ochi lui Holly? Își imagina chipul mamei ei, cu sprâncenele încruntate și fruntea încrêtită de îngrijorare. Dar pe Holly nu o alina. O făcea să-și amintească de ce era îngrijorată, când n-ar fi trebuit să fie. Totul ar trebui să fie normal. Gerry ar trebui să fie alături de ea, dându-și ochii peste cap și încercând să o facă să râdă, în timp ce mama ei trîncănea. De multe ori Holly trebuia să-i dea receptorul lui Gerry, pentru că accesele ei de rîs o acaparau. Apoi el continua să vorbească la telefon ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, ignorînd-o pe Holly care sărea pe pat, schimonosindu-se în toate felurile și dansînd cît mai caraghios, doar-doar l-o face și pe el să râdă. Arareori reușea.

Ea scoase doar cîte un „îhî“ și „aha“ pe parcursul convorbirii, ascultînd, fără a auzi, de fapt, niciun cuvînt.

— E o zi frumoasă, Holly. Ți-ar face bine să ieși un pic la plimbare. Să iei o gură de aer curat.

— Îhî, cred că da. Iarăși același lucru – aer curat, de parcă asta ar fi rezolvat toate problemele.

— Poate o să trec mai târziu pe la tine, să stăm de vorbă.

— Nu, mamă, mulțumesc, mă simt bine.

Tăcere.

— Bine, atunci... dă-mi un telefon dacă te răzgândești. Sunt liberă toată ziua.

— Am înțeles. Alt moment de tăcere. Îți mulțumesc, oricum.

— Bine, atunci... ai grijă de tine, iubito.

— O să am. Holly era gata să pună receptorul jos, când auzi din nou vocea mamei ei.

— A, Holly, era să uit. Știi, plicul ăla e tot aici. E pe masa din bucătărie. Poate vrei să vii să-l iei. Stă aici de câteva săptămâni, s-ar putea să fie ceva important.

— Mă îndoiesc. Probabil e o altă scrisoare de condoleanțe.

— Nu, nu cred că e așa ceva, iubito. Îți este adresată ție și deasupra numelui tău scrie... of, stai puțin să-l iau de pe masă...

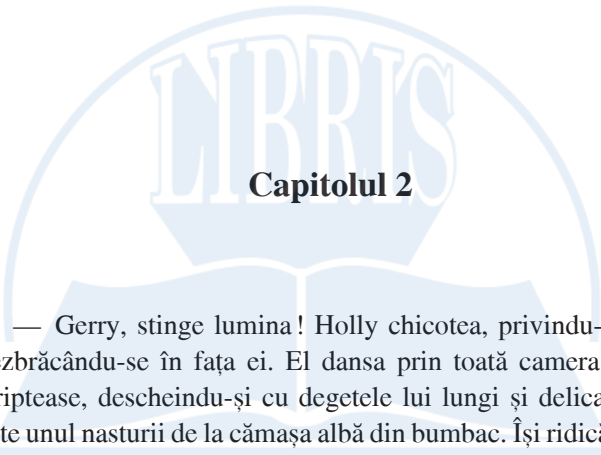
Se auzi zgomotul receptorului pus jos, apoi sunetul pașilor pe gresie către masă, scrâșnitul scaunelor date la perete, zgomotul crescând al pașilor apropiindu-se, al receptorului ridicat...

— Mai ești acolo?

— Mda.

— Bine, scrie sus de tot „Lista“. Poate e ceva de la serviciu, sau altceva, iubito. Merită să vii măcar să...

Holly scăpă receptorul din mână.

Capitolul 2

— Gerry, stinge lumina! Holly chicotea, privind-și soțul dezbrăcându-se în fața ei. El dansa prin toată camera făcând striptease, descheindu-și cu degetele lui lungi și delicate unul câte unul nasturii de la cămașa albă din bumbac. Își ridică sprânceana stângă spre Holly și lăsa cămașa să-i alunece de pe umeri, o prinse cu mâna dreaptă și o învârti deasupra capului.

Holly chicoti din nou.

— Să sting lumina? Cum, să pierzi una ca asta? rânji el obraznic în timp ce-și încorda mușchii. Nu era un înfumurat, deși Holly credea că ar fi avut multe lucruri de care să fie mândru. Corpul lui era puternic și perfect proporționat. Picioarele lui lungi erau musculoase, rezultat al orelor pe care le petrecea antrenându-se la sala de gimnastică. La 1,75 m era suficient de înalt încât să o facă pe Holly să se simtă în siguranță când el stătea protector alături de cei 1,65 m ai ei. Cel mai mult îi plăcea când îl îmbrățișa, capul ei se odihnea chiar sub bărbia lui, unde putea să-i simtă respirația ușoară care-i ciufulea părul și-i gâdila capul.

Inima ei începu să bată cu putere când el își dădu jos boxerii, îi prinse cu vârfurile degetelor de la picioare și-i aruncă spre Holly, aterizându-i acesteia pe cap.

— Ei bine, măcar acum e mai întuneric, râse ea. Întotdeauna reușea să o facă să râdă. Când venea acasă obosită și supărată de la serviciu, el era foarte înțelegător și asculta lamentările ei. Se certau foarte rar, iar atunci când se întâmpla asta era de la cele mai stupide mărunțișuri, care apoi îi amuzau, cum ar fi cine lăsase lumina aprinsă pe verandă toată ziua sau cine uitase să fixeze alarma noaptea.

Gerry terminase cu stripteasul și se strecurase în pat. Se ghemuise lângă ea, vârându-și picioarele reci ca gheața sub picioarele ei, ca să se încălzească.

— Aaah ! Gerry ai picioarele reci ca gheața ! Holly știa că poziția asta însemna că el nu intenționa să se mai miște nici măcar câțiva centimetri. Gerry ! se auzi vocea amenințătoare a lui Holly.

— Holly, o imită el.

— N-ai uitat ceva ?

— Nu, nu-mi aduc aminte, răspunse el obraznic.

— Lumina ?

— A, da, lumina, spuse el somnoros și prefăcându-se că sforăie zgomotos.

— Gerry !

— Dacă-mi aduc bine aminte, aseară a trebuit să mă dau jos din pat să o sting.

— Mda, dar acum câteva secunde stăteai chiar lângă întrerupător !

— Da... acum câteva secunde, repetă el.

Holly oftă. Nu-i plăcea să se dea jos din pat după ce se cuibărise confortabil, să pășească pe plăcile de gresie reci ale dormitorului și apoi să băjbâie prin întuneric încercând să găsească drumul înapoi în pat. Scoase o exclamație de nemulțumire.

— Hol, înțelege, nu pot face asta tot timpul. Într-o bună zi poate că nu voi mai fi aici, și atunci ce-ai să te faci ?

— O să-l pun pe noul meu soț să o stingă, spuse enervată Holly, încercând din răsuperi să-i împingă picioarele lui reci departe de ea.

— Ha !

— Sau o să-mi amintesc să o fac eu, înainte să intru în pat.

Gerry pufni.

— Slabă speranță să se întâmple asta, draga mea. Ar trebui să las un bilețel pe întrerupător pentru tine când nu voi mai fi, numai așa o să-ți amintești.

— Ce draguț din partea ta, dar mai bine mi-ai lăsa banii tăi.

— Și un bilețel pe boiler, continuă el.

— Ha, ha !

- Și pe cutia de lapte.
- Ești un om foarte amuzant, Gerry.
- O, și pe ferestre, ca să nu le deschizi și să oprești alarma dimineată.
- Hei, ce-ar fi să-mi lași prin testament o listă cu toate lucrurile pe care le am de făcut, dacă tot crezi că aș fi atât de nepricepută fără tine ?
- N-ar fi o idee rea, râse el.
- Bine atunci, mă duc să sting blestemata de lumină. Holly se dădu anevoie jos din pat, se strâmbă când pași pe gresia rece ca gheața și stinse lumina. Bâjbâind cu mâinile prin întuneric, începu încet să caute drumul înapoi până în pat.
- Alo ?!! Holly, te-ai rătăcit ? E cineva acolo, acolo, acolo, acolo ? strigă Gerry spre camera întunecată.
- Da, eu sunt, auuu ! se smiorcăi ea, când se împiedică lovindu-se la degete de piciorul patului. La naiba, la naiba, fir-ar al dracului de porcărie !
- Gerry pufni și râse pe înfundate sub plapumă.
- Numărul doi pe lista mea : atenție la piciorul patului...
- O, taci din gură, Gerry, și nu mai coboară, îl întrerupsese brutal Holly, masându-și bietul ei picioruș.
- Vrei mai bine să ți-l sărut eu ? se alintă el.
- Nu-i nevoie, răspunse tristă Holly, dacă aș putea doar să le pun aici ca să mă încălzesc...
- Aaaaah ! Isuse Cristoase sunt înghețate !
- Lucru care o făcu din nou să râdă.

Și așa apăruse gluma despre listă. Fusese o idee simplă și prostească, împărtășită curând celor mai apropiați prieteni ai lor, Sharon și John McCarthy. Erau împreună încă de pe vremea școlii și, de fapt, John fusese cel care o abordase pe Holly pe culoarul școlii pe când aveau doar paisprezece ani, murmurând faimoasele cuvinte :

- Colegul meu ar dori să știe dacă vrei să ieși cu el.

După zile întregi de discuții nesfârșite și de întâlniri convocate pentru situații neprevăzute cu prietenele ei, Holly fusese de acord în cele din urmă.

— Ah, haide, Holly, o îndemnase Sharon, e de gașcă și cel puțin nu are coșuri pe toată fața ca John.

Cât o ura pe Sharon acum. Ea și John se căsătoriseră în același an cu Holly și Gerry. Toți trei aveau atunci douăzeci și patru de ani, Holly era cea mai mică din grupul lor, având douăzeci și trei. Unii spuneau că era prea tânără și-i țineau prelegeri cu fiecare ocazie despre faptul că, la vârsta ei, ar fi trebuit să călătorească prin întreaga lume și să se distreze. În schimb, Gerry și Holly au călătorit prin lume împreună și s-au distrat de minune. Pentru ei, era mai fiesc să facă toate lucrurile amândoi, pentru că, atunci când nu erau... ei bine, Holly simțea că îi lipsește un organ vital din corp.

Ziua nunții a fost departe de a fi cea mai frumoasă zi a vieții ei. Visase întotdeauna la nunta din povești, așa cum fac mai toate fetițele, cu o rochie de prințesă, cu vreme frumoasă și însorită, într-un loc romantic, înconjurată de toți cei care îi erau dragi și apropiați. Își imaginase că petrecerea de la nuntă va fi cea mai frumoasă noapte din viața ei, că va dansa cu toți prietenii, că va fi admirată de toți și că se va simți cu totul și cu totul deosebită. Dar realitatea a fost cu totul alta.

S-a trezit dimineța în strigătele celor din casă de genul „Nu-mi găsesc cravata!” (tatăl ei) sau „Părul meu arată ca naiba” (mama ei), iar cel mai tare dintre toate a fost „Arăt ca o balenă nenorocită! N-o să merg cu niciun chip la afurisita asta de nuntă arătând așa. O să-mi fie rușine! Mami, uită-te în ce hal arăt! Holly poa’ să-și găsească altă domnișoară de onoare, că io să fiu a naibii dacă merg. În niciun caz! Jack dă-mi înapoi blestematul ăla de uscător de păr că n-am terminat!” Această declarație de neuitat fusese făcută de sora ei mai mică, Ciara, care de fiecare dată făcea nazuri și refuza să iasă din casă pe motiv că nu are cu ce să se îmbrace, fără a ține cont de șifonierul doldora de haine. Acum locuia undeva în Australia cu niște străini și singura formă de comunicare cu familia era un e-mail primit de la ea odată la câteva săptămâni. Familia lui Holly își petrecu restul dimineții încercând să o convingă pe Ciara că ea este cea mai frumoasă femeie din lume. În acest timp Holly se îmbrăca fără să spună niciun cuvânt, simțindu-se ultimul om. În

cele din urmă, Ciara fu convinsă să iasă din casă când deodată, tatăl lui Holly, de obicei un om extrem de calm, urlă din toate puterile uluindu-i pe toți :

— La naiba, Ciara, asta e ziua lui Holly, NU A TA ! Iar tu VEI MERGE la nuntă și te vei distra ȘI când Holly va coborî scările îi VEI SPUNE cât de frumoasă este, și nu mai vreau să aud vreun chițait de la tine TOT RESTUL ZILEI !

Așa că, atunci când Holly a coborât scările, toată lumea a exclamat uimită în timp ce Ciara, arătând ca o fetiță de zece ani care fusese certată de tatăl ei, se uită printre lacrimi la ea și, cu buze tremurătoare, spuse „cât ești de frumoasă, Holly.“ Apoi, cei șapte s-au înghesuit într-o limuzină, Holly, părinții ei, cei trei frați și Ciara, păstrând o tăcere apăsătoare tot drumul până la biserică.

Acum își amintea doar vag ziua aceea. De-abia avusese timp să vorbească cu Gerry, deoarece fiecare dintre ei era tras în direcții diferite să o întâlnească pe mătușa de-a doua Betty, venită din fundul lumii, care n-o mai văzuse pe Holly de la naștere, sau pe Toby, unchiul de-al doilea din America, despre care nu auzise până atunci, dar care devenise dintr-o dată, un membru foarte important al familiei.

Și nimeni nu-i spusese că toată ziua va fi atât de obositoare. La sfârșitul petrecerii, pe Holly o dureau obrajii de la atâta zâmbit în fotografii, iar picioarele i se umflaseră și o dureau îngrozitor, de la atâta alergătură toată ziua, într-o pereche de pantofiori caraghios de mici. Ar fi vrut cu disperare să se alăture mesei lor vesele de prieteni care toată noaptea au râs tare, simțindu-se evident foarte bine. Ce bine de unii oameni, gândise ea. Dar imediat ce Holly pășise în apartamentul nupțial împreună cu Gerry, grijiile ei se topiră și totul păru că a meritat osteneala...

Lacrimile se rostogoleau din nou pe fața lui Holly și își dădu seama că iarăși visase cu ochii deschiși. Stătea înghețată pe canapea încă ținând telefonul în mână. Timpul părea că trece pe lângă ea zilele acestea, fără să știe ce oră sau măcar ce zi era. Era ca și cum ar fi trăit în afara corpului ei, indiferentă la orice, dar conștientă de durerea din inimă, din oase, din minte. Se simțea atât de obosită... Stomacul îi ghiorăia și realizează că nu-și mai amintea când mâncase ultima oară. Fusese oare ieri ?

Se târî în bucătărie îmbrăcată în halatul lui Gerry și încălțată cu papucii ei preferați de culoare roz, de „disco diva“, pe care Gerry îi cumpărase pentru ea Crăciunul trecut. El obișnuia să spună că ea era disco diva lui. Mereu prima pe ringul de dans, mereu ultima care pleca din club. Of, unde era fata aceea acum? Deschise frigiderul și se uită la rafturile goale. Doar legume și iaurturi a căror termen de valabilitate expirase de mult, lăsând un miros neplăcut în frigider. Nu avea nimic de mâncare. Zâmbi atunci când clătină cutia de lapte. Era goală. Punctul al treilea de pe listă...

Acum doi ani, de Crăciun, Holly se dusesese cu Sharon să cumpere o rochie pentru balul anual care se ținea la Hotelul Burlington. Să mergi la cumpărături cu Sharon era întotdeauna o ieșire periculoasă, iar John și Gerry glumiseră pe seama faptului că ei vor suferi iarăși de Crăciun, fără a primi cadouri, din cauza febrei cumpărăturilor în care intrau fetele. Nu se înșelau prea tare. Bieții soți neglijați, le ziceau mereu fetele.

De Crăciunul acela Holly cheltuisese o sumă nerușinat de mare în Brown Thomas, pe cea mai frumoasă rochie albă pe care o văzuse vreodată.

— La naiba, Sharon, asta va face o gaură mare în buzunarul meu, spuse cu vinovăție Holly, mușcându-și buzele și trecându-și degetele peste materialul catifelat.

— Aa, nu-ți face griji, ți-l va cârpi Gerry, răspunse Sharon urmată de infama ei trăncăneală. Și nu-mi mai spune „La naiba, Sharon“. De fiecare dată când mergem la cumpărături mi te adresezi așa. Dacă nu ești atentă, s-ar putea să mă supăr. Cumpără odată lucrul ăsta, Holly. În definitiv e Crăciunul, sezonul cadourilor și așa mai departe.

— Doamne, Sharon, ești atât de diabolică. N-o să mai merg niciodată la cumpărături cu tine. Asta înseamnă cam jumătate din salariul meu pe o lună. Ce-o să mă fac după aia toată luna?

— Holly, în definitiv tu ce vrei, să mănânci sau să arăți grozav?

— O iau! îi spuse Holly entuziasmată vânzătoarei.

Rochia decoltată scotea perfect în evidență pieptul mic și drăgălaș al lui Holly și era despicată până la coapse, lăsând să se vadă picioarele ei zvelte. Gerry nu-și putuse lua ochii de la ea.